

TJARVEN

På havet om natten såg jag en fyr,
inte en hög och smal som fyrar är mest
men en palatslik, byggd som en ökenborg,
ett mäktigt stenblock i sanden.

Vem flyttade slottet hit
och satte det här på ett ödsligt skär?
Vem tog det ur öknen, djinn eller ande,
vem bor i de hundra gemaken, nymf eller fe?
Vem flyger i fjäderhamn dit, vem stiger
dit upp ur de svarta vattnen?

Långsam dyning rullar från söder,
en ångares stjärnbild glider längs horisonten:
Maskinerna dunkar, allt vidare går färden
och kusterna sjunker i fjärran dis.
Men långt, långt därborta irrar någon
med lampa i handen från sal till sal,
från fönster till fönster, sökande.

STEPPSKISS

Gräshorisonter —
ej tid, ej rum
men evig rymd
och en jordisk rörflöjts toner...

Hur stiger ej tankarna heliga
i detta öppna landskap!
Intet att stanna vid,
blott tälten som flyttas och flyttas
och bortom horisonten
nya horisonter...

Gräs och rymd,
häst och själ,
liv och död
och mänskans handslag.

Gunnar Ekelöf.